

¹⁴Miután Jánost fogságba vetették, elment Jézus Galileába, és így hirdette az Isten evangéliumát: ¹⁵„Betelt az idő, és elközelített már az Isten országa: térjete meg, és higgyetek az evangéliumban.”

¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és András, a Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: „Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.” ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor kissé továbbment, meglátta Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.

Kedves Testvéreim!

Tegnap a gyülekezeti kiránduláson többek közt Bugacpusztára is ellátogattunk, ahol egy csikós bemutatót tekintettünk meg. A bemutató végén a közönség elé vezették a ménest, a sok ló egyszerre mozgott, megálltak előttünk, majd hirtelen megfordultak és elviharoztak. Ekkor valaki megkérdezte: hát ezeknek ki szólt, hogy menjenek? És valóban nem lehetett hallani, de bizonyára volt egy jel, egy hang, egy csettintés, egy fütty, ami elindította a lovakat az újukra. Ez a hátraarc eszembe juttatta mai igénket, amelyben Márk azt írja le, hogy Jézus hirdette a megtérés evangéliumát, és hogy elhívta első tanítványait.

Az oltár előtti igében, János első leveléből olvastam. Lehet, hogy van, aki már többször hallotta az itt ülők közül, de ez az ige, illetve ennek csupán egyetlen rövid mondata volt az, ami elindított bennem valamit. A pápai evangélikus templom szószéke fölé írt: „Az Isten szeretet” felirat megmozdított és megfordulást, megtérést eredményezett. Ez talán nem volt olyan látványos, mint néhány Bibliai szereplő esetében, akár mai alapigénkben a halász-tanítványoknál, de az, hogy most itt állhatok, az Isten igéjének köszönhetem.

Mai alapigénk nagyon egyszerűen, lényegre törően fogalmaz meg olyan gondolatokat, amelyek szerintem sokakban merülnek fel kérdésként.

Szintén sokat idézem egy ghánai lelkész szavait, aki egy előadásában azt mondta néhány évvel ezelőtt, amikor a megtérésről kérdeztük: az a baj a megtéréssel itt Európában, hogy túl sokat gondolkodtok rajta. Az Afrikából érkezett lelkész egyébként több egyetem, többek közt Princeton óraadó tanára, a Ghánai presbitériánus egyház vezetője, több tudományos fokozattal rendelkező, számtalan könyvet és cikket jegyző rendkívüli tudású ember. Túl sokat gondolkodtok a megtérésen.

Nagyjából akkor, amikor ezt a mondatot hallottam egy református lelkészkonferenciára volta hivatalos, ahol egy egészen szokatlan feladatunk volt. Egy bibliai ígét kellett elolvasni, és nem gondolkodni rajta, csupán engedni, hogy hasson ránk. És ekkor beláttam, hogy a ghánai professzornak igaza van. Nem tudok nem gondolkodni, számtalan dolog eszembe jut az ígéről, és így eltávolodok tőle, így nem az enyém. Hosszú idő volt, amíg ott a lelkészkonferencián ez sikerült, viszont a hatás az megdöbbenő volt. Mintha kinyílt volna egy ajtó. Szintén tegnapi élmény, hogy Petőfi szülőházánál körbevezetett bennünket a múzeumot 30 éve igazgató hölgy. Egy kis raktárból kialakított szobában hosszasan beszélt nem túl érdekes Petőfi emléktárgyról. Majd mikor már többen szivárogtak kifelé a nem túl nagy, levegőtlen szobából, kinyitott egy ajtót, ahol elámultunk, mert egy valóságos kincsesháza a szlovák nemzetiségek háza tárult fel a szemeink előtt. Valami unalmasból izgalmas, valami megszokottból szokatlan, régiből új. Ez a megtérés. Ez az, amire mindannyiunknak naponként szüksége lenne, nem csupán egyszer. Egyszer mindenképp, de ahogy Luther a 95 tételt ezzel kezdi: „mikor Urunk és Mesterünk azt mondta: "Térjete meg!" - azt akarta, hogy a hívek egész élete bűnbánatra térés legyen.”

Mi kell ehhez? Nem sok, csupán az, hogy hallgassuk az Isten igéjét, és aztán ne gondolkodjunk rajta, hanem engedjük, hogy hasson ránk. És azt a hatást engedjük érvényesülni.

Persze könnyű ezt mondani, de én magam is tudom, hogy ez milyen nehéz. Ez nekem sem megy. Én is küzdök vele. De nem véletlen áll előttünk újra és újra a megtérésre hívó szó. Ha könnyű lenne, akkor nem kellene mondani.

Egy pillanatra térjünk vissza a lovakhoz, és ahhoz, hogy mitől „tértek meg”. Szándékosan használom ezt a kifejezést, mert valami hirtelen fordulat állt be addigi életükben. Ahogy említettem elég volt egy szó. De, hogy az a szó elég legyen erre fel kellett készíteni a lovakat.

Ha most áttérünk a tanítványokra. Mi történik?

¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és András, a Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: „Jöjjetek utánam, és emberhalászokká teszlek benneteket.” ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt.

Márk nem bonyolítja túl ezt a dolgot. Jézus szól, a két testvér pedig követi, otthagya mindent. Ilyen nincs. Ha a gyerekeimnek azt mondanám kövessenek, akkor egyből visszakérdeznének: hová, miért, mit csinálunk, mint kapunk...?! Szóval ez így nem működhetett. Ahogy a lovaknál is kellett egy betanítás, úgy a későbbi

tanítványoknak is kellett, hogy legyen előélete. Igen, volt. Zsidó emberek voltak, aki ismerték az általunk Ószövetségnek nevezett írásokat. Tudták, hogy el fog jönni a messiás, aki szabadítást hoz. Valami előzmény tehát tényleg volt, de ez nem feltétlen az, amire gondolnánk. Mivel Jézus még csupán ekkor kezdi a működését, itt még nem sok információjuk lehetett róla. Tehát nem azért követik mert olyan dolgokat láttak, hallottak, hanem azért, mert Jézus ezt így akarja.

Szól és mennek, mert Jézus szava éppen olyan ige, mint a teremtéskor kimondott „legyen”. Amkor azt mondta Isten Legyen világosság, akkor világosság lett. Mert az Isten szava „ige” – azaz cselekvést, történést létezését fejez ki. Az Isten szava velünk cselekszik, bennünk történik, és életet hordoz. Jézus szava ige, amelyben erő és hatalom van.

Én megtapasztaltam ezt már többször. Főleg olyankor, amikor én mást akaratom, mint ő. Olyankor érzi az ember, hogy itt most nem az én akaratom kell, hogy megvalósuljon. Amikor Pál megtér Jézus a mennyből ezt mondja neki: *nehéz neked az ösztöke ellen rugódoznod*. Ami azt jelenti, hogy fájdalommal járna, ha az Isten szava ellenére cselekedne.

Isten szól és megszólít ma is Jézusban téged és engem. *Kövess engem!*

Nem követelődzik, nem parancsol, hanem lehetőséget ad egy jobb, egy szabadabb, egy szeretettel teljes életre. Egy Isteni szeretettel teljes életre. És mi mégis mindig hátrafelé kacsingatunk. Azt nézzük ami a hátunk mögött van, hogy mit veszíthetünk. Nézzük meg mit veszítettek a tanítványok?!

”¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor kissé továbbment, meglátta Jakabot, a Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.

Ezeknek az embereknek, Péternek, Andrásnak, Jakabnak és Jánosnak – Jézus első tanítványainak a mindennapi betevőjét jelentette a halászat. Nem hobbiból ültek napról napra csónakba, nem csupán szórakozásból vetették ki a hálóikat. De az sem igaz, hogy szegény emberek lettek volna, akiknek minden mindegy, ennél rosszabb már úgysem történhet – gondolataik lettek volna. Azt olvassuk, hogy hálók voltak, tehát nem bérmunkát végeztek, sőt Jakab és János esetében Márk megemlíti azt is, hogy napszámosaik is voltak. Ezekből azt derül ki, hogy normális, dolgos emberek voltak, akiknek a halászat volt a mestereségük, és megélhetésük forrása. És Jézus ebből a létből hívja ki őket. Hogy tényleg otthagyták, hogy később sem mentek vissza, jól mutatja az, amit Péter mond később Jézusnak: *„Íme, mi elhagytunk mindent, és követőid lettünk.”* És mindezt nem szemrehányóan, hanem büszkén mondja Péter. Jézus még rá is szól a maga szelíd módján.

De jól lászik ezekből az evangéliumi jelenetekből, hogy a megtérés az valóban teljes életfordulatot jelentett a tanítványok esetében, ahol nem nézték, hogy miből fognak megélni, mi lesz a családdal, a napszámosokkal. Mert Jézus szavában olyan erő, és hatalom volt, hogy mindezt félre tudták tenni. Nem gondolkodtak, hanem mentek és tettek.

Jézus nem követeli meg mindenkitől, hogy fordítson hátat addigi életének, hogy hagyja ott a munkáját. De azt szeretné, ha odafigyelnénk rá.

Néha elég egy-egy szó, egy rövid mondat, ahhoz, hogy megváltozzon az életünk. A legnagyobb változást is Jézus egyetlen szava hozta el ebbe a világba. A golgotai kereszten Jézus utolsó szava az volt: elvégeztetett.

Ez az evangélium. Ez a szó azt jelenti örömhír. Az örömhír az, hogy Jézus elvégezte mindazt, amiért jött, amit maga így foglalt össze: *úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött fiát adta, hogy aki hisz benne el ne vesszen, hanem örök életet legyen.*

Hagyjuk, hogy az Isten igéje, Jézus szava, akár ez a mondat hasson ránk. Ne gondolkozzunk rajta, hanem engedjük a szívünkig hatolni, hogy elvégezhesse a dolgát mibennünk, hogy megtérésünket, mindennapi Istenhez térésünket munkálja. Ámen.